

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10

15. Maj 1915

64. Aargang

Generalkonferencen i Salt Lake City.

Søndag Morgen den 4. April aabnedes Kirkens 85. aarlige Generalkonference i Tabernaklet i Salt Lake City. Den store Bygning var fyldt til sidste Blads, da Præsident Smith fremstod for at meddele, at et Møde vilde blive afholdt i Assembly Hall under Eldste Rudger Clawsons Vedelse.

Bejret, som havde været meget ubehageligt Dagen i Forvejen, var nu straalende hele Dagen og bidrog meget til at forhøje Stemningen og opeveje lidt af det Savn, som føltes af de Fleste derved, at det store Orgel ikke kunde bruges for nærværende Tid paa Grund af, at det er under Reparation.

Det var første Gang i 28 Aar, at Konferencen indtraf paa Paaskesøndag. Forhøjningen var derfor smukt prydet med Paaskelillier, og flere af Talerne dvælede ved Opstandelsen og dermed forbundne Emner.

Præsident Joseph F. Smith, hvis Helbred ikke har været saa godt i nogen Tid, var tilsyneladende lige saa fuld af Liv og Kraft som nogensinde, og hans Abningstale var overordentlig interessant og belearende og blev fremsat med en aandelig Kraft og Overbevisningens Barne, som plantede en Spire til gode Gjerninger og en bedre Efterlevsel af Evangeliet i mangt et Hjerte.

Hans Tale var et Fredens Budslab til Verden, en Formaning til de Hellige om at stræbe efter Sandhed og Ret og en Advarsel til dem imod de Farer og Tristelser, der omgive dem.

Præsident Anthon H. Lund talte ligeledes ved Formiddagsmødet.

Han talte om Paasken og dens Betydning, omtalte Jesu Død og Opstandelse, denne herlige Beretning i Skriften, som Mange tvivlede om, men som de Sidste-Dages Hellige havde absolut Tiltro til. Han udtalte:

„Jesu Opstandelse er den vigtigste Begivenhed, der nogensinde har fundet Sted, fordi den tilkjenæggede, at Døden var overvunden. Jesus gav sit Liv for os, og gjennem Hans Død og Opstandelse forløste Han os fra Falrets Følger. Kristus opstod og viste sig i det samme Legeme, i hvilket Han blev begravet. Han prædikede ogsaa for Anderne i Forvaring og gav os saaledes Bispedom, at der er en Aardeverden. Der vil blive en Opstandelse for os Alle, men den vil ikke blive ens for Alle. Nogle ville faa en herlig Opstandelse, medens Andre ville opstaar til Dom.“

Om Estermiddagen Kl. 2 fortsattes Konferencen, og da Tabernaklet var fyldt længe før Mødets Begyndelse, blev der afholdt Møde i Assembly Hall og foran Oplysningskontoret.

I Tabernaklet var Præs. Charles W. Penrose første Taler. Han omtalte de Skrifter, som de Sidste-Dages Hellige byggede deres Tro paa, nemlig Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og den kostelige Perle. Han sagde: „Jeg tror ikke, at nogen Profet nogensinde har bragt større og mere vigtige Sandheder til Jorden end Profeten Joseph Smith.“

Præs. Penrose omtalte Paaskefesten og Betydningen af den skjends-gjerning, at Jesus opstod med det samme Legeme, som blev hængt paa Korset. „Jesus var den førstesødte af Guds Sønner og den største og ædlest af alle de Bæsener, som nogensinde have vandret paa Jorden. Han var Guds Genbaarne, og ligesom Gud havde Han et Legeme. Faderen og Sønnen og den Helligaand ere tre, men medens Faderen og Sønnen have Legemer, er det tydeligt, at den Helligaand er en Aand.

Kristus er Ordet — Sønnen, den evige Faders Genbaarne. Han er ikke Adam, som Nogle sige, thi han gav Adam Besalinger. Gud er vor Fader og vor Gud, ligesom han er Kristi Fader og Gud. Døden kom til os gjennem Adam, og Livet gjennem Kristus. Kristus er Opstandelsen og Livet, og vi skulle vandre for evig med ham, hvis vi ville holde hans Besalinger.

Præsident Francis M. Lyman var den næste Taler. Han talte om Præstedommets Pligter og Belsignelser og det store Missionsarbejde, som skulle udføres.

Han sagde: „De tolv Apostler ere omrejsende Eldster saavel som de Halvsjærds. De Halvsjærds skulle være rede til at gaa ud i Verden som Budbærere om Sandheden, saasnart Kaldet kommer.“

Moderne i Assembly Hall Kl. 10 og 2 fyldte denne Sal til sidste Plads. Bisshop D. P. Miller, Præs. Charles H. Hart samit Præsidenterne Rey L. Pratt og Samuel D. Bennion og Eldste Andrew Jensen talte ved Mødet Kl. 10.

Bed Mødet Kl. 2 talte Præs. John W. Hart fra Idaho, Præsidenten over Øststaternes Mission, Walter P. Monson, Præsidenten over Nordstaternes Mission, Melvin J. Ballard og Præs. Richard W. Young fra Ensign Stav.

Eldste Joseph F. Smith jun. sluttede med at sige, at han følte sig skuffet og stamfuld over, at Utah ikke havde naaet at faa Salonen. Ondet udryddet endnu, og han vilde tilføje, at de Rygter, som ildefindede Personer udspredte, at Kirkens Embedsmænd ikke ønskede en saadan Lov gjennemført, vare usandte. „Jeg kan forsikre Eder, at Kirkens Ledere ere alle som een Tilhængere af Afholdssagen, og jeg veed, hvad jeg taler om, naar jeg siger dette.“

Mødet i Tabernaklet Mandag Morgen Kl. 10. Eldste Heber J. Grant var den første Taler. Han udtrykte sin Glæde over at være tilstede ved Konferencen og lytte til de aflagte Vidnesbyrd. De Hellige ere i Besiddelse af en større Grad af Guds Aaland end nogensinde, og der er Intet, som vil bringe os større Lykke end at være virksomme i Herrens Sag. Ingen Sidste-Dages Hellig kan bevare Troen uden at opfylde sine Pligter efter bedste Evne.

Eldste Rudger Clawson omtalte Nebukadnezars Drøm og Daniels Udtydning af denne og sagde, at de Sidste-Dages Hellige paastaa, at Gudsriget er grundlagt. Mange bencægte dette. Det tiltrak sig ikke Verdens Opmærksomhed. Herren virker i det Stille, uden Bræs og Bram, og øste kunne hans Gjerninger kun skjernes med aandelige Øjne. Ligesom Jesu Komme foregik i al Stilhed, saaledes ogsaa med den Begeivenhed, Daniel omtaler. En Fremmed vilde ikke kunne vide, at det var set. Taleren dvælede dervæst ved Evangeliets Gjengivelse, Kirkens Oprettelse og Vært og sluttede med at sige, at Kirkens Mission var at forkynne Fred til alle Mennesker.

Eldste Reed Smoot omtalte de Sidste-Dages Helliges Tro paa Åabenbaring fra Gud og viste, hvorledes denne Tro adskilte dem fra den øvrige Verden, som ikke troede, at Herren talte til Jordens i vore Dage. Han omtalte Joseph Smiths Mission og sagde, at det Værft, som Herren havde oprettet gjennem ham, vilde voxe og trives, og ingen Magt i Verden kan standse dets Fremgang.

Mødet Kl. 2 havde efter syldt det store Tabernakel. Eldste Heber J. Grant oplæste Revisionskomiteens Rapport. Efter Forslag af Præs. C. W. Penrose blev det enstemmigt vedtaget at anerkjende denne Rapport. Eldste George Albert Smith talte om Nødvendigheden af at være i Besiddelse af Ydmighed og dadlede i kraftige Ord den Forlystelseshyge, som synes at gibe saa meget om sig blandt de unge. Bed at anvende al vor Energi til at tjene Penge for dermed at støtte os Fornuøjelser forhindredes vi i at udføre vore Pligter som Medlemmer af Kirken. Han talte ogsaa imod den Overdaadighed i Klædedragt, som

unge kvinder udviste. Han formanede Folket til at leve jævnt og tarveligt og føge efter de aandelige Belsignelser i Stedet for Hornøjelser og Pynt.

Eldste D. F. Whitney var den næste Taler. Han sagde, at det var Præstedømmets Opgave at forkynde Evangeliet. Evangeliet omhandler ikke blot Tro, Omvendelse og Daab, men det indeholder mange andre Principer. Det indebefatter hele Frelsningsplanen, alt det, som er udført i alle Husholdninger, og alt det, som findes i denne og den næste Verden.

Missionærerne ude i Verden ere ikke de eneste, som prædike Evangeliet. Deres Forældre, som sende dem Midler, hjælpe til at prædike det, og bag ved dem staar Kirken, hvis Medlemmer og Organisationer udspredde Guds Ord. Dagen vil komme, da Kirkens Virksomhed, baade timeligt og aandeligt, vil blive retfærdiggjort. Alt, hvad Medlemmerne af Kirken behøve at bekymre sig om, er ikke de timelige Ting, men Udjørelsen af deres individuelle Pligter. Vi maa ikke bøje os for Menneskers Meninger og Ideer om Evangeliet, hvor lærde de end ere, men vi maa lade deres Meninger bøje sig under Sandheden, som Gud har aabenbaret.

Eldste David D. McKay og Præsident Charles A. Calles fra Sydstaternes Mission talte opmunrende og belærende Ord til Forsamlingen.

Tirsdag den 6. April afgoldtes ligeledes Møder Kl. 10 og 2. Ved Formiddagsmødet talte Eldsterne George F. Richards, Anthony W. Ivins, Joseph F. Smith jun. og James E. Talmage, af de Tolvs Raad.

Om Eftermiddagen Kl. 2 blev Kirkens Autoriteter foreslaede til Opholdelse, og alle Forslagene blev enstemigt vedtagne. Følgende Brødre talte til Forsamlingen: Seymour B. Young, Brigham H. Roberts, J. Golden Kimball og Rulon S. Wells.

Præsident Joseph F. Smith udalte sin Glæde over at have været tilstede i denne Konference og over de kraftige Bidnesbyrd, som vare aflagte. Han formanede de Hellige til at lægge sig disse Ord paa Sinde og leve efter dem og omtalte Bethydningen og Nødwendigheden af Missionsarbejdet samt gav mange Raad og Instruktioner vedrørende vanskelige Spørgsmaal, som opkomme fra Tid til anden.

Patriark Hyrum G. Smith udalte en Belsignelse over Forsamlingen, hvorefter den vellykkede og opbyggende Konference sluttede.

Næsten alle Talerne omtalte Emner og Principer, som de Hellige ikke kunne tilside sætte uden ogsaa at tage i aandelig Henseende.

„Bikuben“.

— Det er først, naar Guds Solblit falder paa Taarerne, at Fredsbuen mellem Jord og Himmel bygges.

Uddrag af en Tale af **Eldste F. F. Samuelson** ved
Konferencemødet i Kjøbenhavn
Søndag Aften Kl. 7 den 25de April 1915.

Ærlige Søskende og Venner!

Jeg havde ikke ventet at komme tilstede til dette Konferencemøde, men min Gjerning som Folketing'smand bragte mig her til Kjøbenhavn i Dag. Jeg er imidlertid glad ved at saa Lejlighed til at mødes med Eder.

Det danske Folk har Grund til at juble og være glade som Følge af den nye Grundlovs Gjennemførelse i Rigsdagen. Den nye Grundlov er ikke et fuldkomment Ulfstykke; men den sikrer blandt andet lige og almindelig Stemmeret. Herefter saa Herregaardsarbejderne samme Stemmeret som Herremændene selv, og dette kan saa stor Betydning i vor Tid, da Krig raser og Verden står i Brand. Naar den nye Grundlov bliver ophøjet til Lov, har Danmark i mange Henseender den frieste Grundlovsforsatning i Europa.

Kirkens Medlemmer have stor Grund til at være taknemlige for det store Missionssarbejde, som bliver udført af Kirken, idet Missionærer blive udsendte fra Zion til Jordens forskellige Lande for at forkynde Kristi sande Evangeliums Principer til Menneskene og delagtiggjøre de troende og lydige i Evangeliets Maadegaver. Denne Missionsvirksomhed medfører foruden individuelle Øfre store aarlige Udlæg af Kirken gennem dens præsiderende Bispedømme. Hvis vores Medmennesker vilde overveje disse Ting og undersøge Evangeliets Lærdomme, vilde de der ved komme til Kundstab om Saliggjørelsens Plan; men Majoriteten af Menneskene savne tilstrækkelig Alvor til at underkaste vores Lærdomme en grundig og omhyggelig Prøvelse, eller de mangle Mod til at forene sig med vort Folk, efter at de ere blevne overbeviste om, at vi forkynde Sandheden. Jeg har fornylig baaret mit Vidnesbyrd til en Forsamling af Baptister i deres Kirke angaaende vores Troslærdomme, idet jeg blev anmodet derom af deres Præst. Ved denne Lejlighed maatte jeg bestige Prædikestolen for bedre at blive set og hørt af de mange, som vare komne tilstede. Vi Sidste-Dages Hellige maa meget vogte os for at sige, at der ikke er megen Forskjel paa vores Lærdomme og andre Kirkesamfunds; thi der er i Virkeligheden en stor Forskjel paa vores Tro-principer og deres. Vi ere ikke ganske ørlige, om vi ikke paavise denne Forskjel. Hvad de evangeliske Grundprinciper angaa, er der saa megen Forskjel mellem vores Lærdomme og de øvrige Kirkesamfunds som mellem Dag og Nat. Det er vor hellige Opgave at oplyse vores Medmennesker om Evangeliets sande Principer og opmunstre Enhver til grundig at undersøge vores Lærdomme, førend de forene sig med Kirken.

ved Daab. Vor Religion er ikke alene en Søndagsreligion, men tillige en Hverdagsreligion. Det er Menneskenes Bligt at undersøge Alt og at beholde det bedste, som Apostelen Paulus formaner Menneskene til. Og lad os ikke spilde den kostbare Tid, thi vi vide ikke, hvor længe Herren vil forunde os at leve her; Menneskene have begrundet Ret til at spørge, hvorledes vi vide, at vi have det sande Evangelium og er Jesu Kristi sande Kirke. Vi burde altid kunne fremhætte Beviserne dertil. Hvis vi kjende Evangeliets Principer og have en indre Overbevisning om deres Sandhed, kunne vi fremstaa for de lærdeste Theologer og bevise, at vores Trosprinciper ere sande. Ingen af os behøver at frygte for, at nogensomhelst af Alverdens Prester, de være nok saa lærde, kunne modbevise os. Jeg har nu tilhørt i Kirken i 22½ Aar og kan bevidne for hvem som helst, at det, jeg siger, er Sandhed. Bibelen er den af vores hellige Skrifter, som det er mest praktisk for os at benytte ved vor Bevisførelse af Evangeliets sande Principer, eftersom denne Bog er saa almindelig kjendt og udbredt blandt Menneskene. Kristen lærer, at Tro og Gjerninger maa følges ad. Hvis ikke vor Tro viser sig derved, at vi udøve gode Gjerninger, er det til ingen Nytte for os at være Medlemmer af Kirken, men snarere til Fordommelse. Enhver bør arbejde for sin Sjæls Frelse med Frygt og Baaven i Hjertets Ensoldighed, som Apostelen siger, og dette sker ved, at vi stedse beslutter os paa at gjøre Herrens Willie. Personlig takker jeg Herren for den Dag, da jeg nedgik i Daabens Vand og sluttede en god Samvittigheds Vagt med Herren. Vi have mange Pligter at udføre som Kirkemedlemmer, og vi maa ikke undlade at udføre dem. De Trofastes Belønning vil blive stor; men at være trofast betyder ikke alene ikke at overtræde Evangeliets Besalinger, men ogsaa trofast at opfylde vores Pligter. Et af de store Sandhedsprinciper, vi Sidste-Dages Hellige tro paa, er, at der er forskjellige Riger og Grader af Herlighed i Livet herefter, en Herlighed som Solens Glands, en anden som Maanens og efter en anden som Stjernernes Glands. Enhver, som har sluttet Vagt med Herren, bør af yderste Evne stræbe fremad mod Guds Riges herlige Maal, med andre Ord leve saaledes, at vi ere værdige til at modtage Herrens Maade og blive frelste i hans Herlighedsrig, som Solen paa Himmelten er et forbillede paa. Mange, som ikke selv ville slutte sig til os „Mormoner“, Fordre dog, at vi skulle leve bedre end de kristne i Almindelighed, og dette bør være os et fingerpeg om, at man i Virkeligheden ser hen til os som et Folk, hvis Principer ere af en mere ideel Natur end andre kristne Samfund. Og det ere de. Evangeliet, vi have annaumet, er Kristi sande Evangelium. Jeg har aldrig i den lange Tid, jeg har været i Kirken, stødt paa et eneste Lærdomsprincip, som ikke har været i Overensstemmelse med Bibelens Lærdomme og Sandheder. Jeg har ofte haft Samtaler med Prester angaaende vort

Folk, og som en Regel angrebe de ikke specielt vore Lærdomsprinciper, men fremhætte de gamle bekjendte Ammestuehistorier imod os, som det synes, at de have fæstet Tro til. Selv om vi føle os smaa med Hensyn til de videnskabelig-theologiske og specielt historiske Kundskaber, vi ere i Besiddelse af, saa ere vi dog aldrig komme tilkort i vor Diskussion med Nogen med Hensyn til Evangeliets Lærdomsprinciper. Bejledte ved Guds Aand, ja ved den Helligaand, kunne vi altid høre vort Bidnesbyrd til vore Medmennesker augaaende Evangeliets Sandheder. Vore Modstandere, som have bagvasket os, beskyldt os for at være umoralske og fremført falske Beskyldninger imod os af forskjellig Slags, og som derved ofte have ophidset Pøbelen mod os, ville komme bedrøvelig tilkort i deres Angreb. Ligesom Gud er evig den samme, er Evangeliet evigt det samme. Det er vor Pligt at læse og studere de hellige Skrifter med Estertanke. Guds Aand vil vejlede os med Hensyn til Alt, som hører Guds Rige til, saa det bliver muligt for os at kunne forsvarer os overfor alle Angreb af vor Lære ved ukunstlet at fremsette Evangeliets Principer til vore Medmenneskers Bedømmelse. Jeg vil sige til Æ Fremmede, som ere tilstede: Undersøg oprigtigt vore Lærdomme og find ud, hvad vi Sidste-Dages Hellige føre i vort Skjold; thi vi lære og praktisere ikke andet, end hvad der vil berige Menneskene og føre os alle fremad og opad. Vi advare Alle mod at deltag i Livets forskjellige Laster, saasom Drifteri og Usædelighed. I Følge Statistisk Årbog for Danmark for 1914 er paa det nærmeste Hjørdedelen af alle Børn, fødte i København, i Henthal til de statistiske Oplysninger, som foreligge, uægtefødte. Dette er, som man vil indrømme, frygteligt, og dog beskylder man os, som udelukke de Ugudelige af Kirken, for at være umoralske Folk. Saaledes omhvæb nogle af Præsterne sig med Hellighedens Raabe for at skade os; men de fortie Lasten, som gaar i Svang i deres egne Menigheder. Med disse statistiske Oplysninger for Øje spørge vi vore Bagvæstere: Maa vi herefter faa Lov til at være i Fred for disse Anklager? En vis Præst, som i Tale og Skrift har modarbejdet vor Kirke og vor Missionsvirksomhed i Danmark, har fremført, at han af moralske Hensyn ikke kunde bo i Salt Lake City med sin Familie og opdrage sine Børn der. Det vilde være heldigt, om slige Herrer, samtidigt med at de fremsette slige Beskyldninger mod vort Kirkesamfund, vilde opgive de statistiske Tal med Hensyn til Forholdene her hjemme i moralst Henseende. Ligesom der blev udslynget allehaaende falske Rygter mod Kirken i forrige Dage, saaledes ogsaa i vore Dage.

Hvert Menneske bør føge at udfinde for sig selv, hvad der er sand Kristendom. Vi maa bygge vor Tro og vort Kirkehus paa den faste Klippe og ikke paa Sand. Vi behøve stedse at bede Herren om Kraft til at stride mod den onde Magt og udføre vore Pligter til Herrens Behag. Hvis vi forsømme vore Pligter, kunne vi ikke have Glæde og

Tilsredshed i Sindet. Vi skulle kun leve her en stakket Stund, men hvis vi have annammet Kristi sande Evangelium vandre i dets Lys, vil Livet være værd at leve, være fuldt af Haab Glæde or os, og vi ville ikke frygte Døden. Vi bidrage selv til vores Sjæles Frelse ved at esterleve Evangeliets hellige Principper. Som Sidste-Dages Hellige have vi stor Grund til at fryde os i Gud. Jeg beder Herren at styrke os alle til Trofasthed i Jesu Navn. Amen!

Lørdag den 15. Maj 1915.

Individualitet.

Af Niels F. Green.

Auer Du, Læser, hvilken ubegrændset Herlighedsfylde dette Ord betegner? Du har waasse ikke tænkt nærmere over det, men Ordet er en sproglig Betegnelse for et Christensprincip af allerstørste Interesse. Jeg vil indbyde Dig, Læser, til at følge mig i mine Betragtninger. Lad os tage en Spadseretur sammen gennem Individualiteternes Blomsterhave. Vi have ikke Tid til at fortæbe os i Særprægene i Dyrerigets mange Klasser, hvorvel vi ikke finde to Dyr i samme Klasse aldeles ens, ikke to Lam, to Kalve, to Høv eller to Kaniner aldeles ens; men vi ville stræbe henimod det personlige og ville til en Sammenligning gjøre opmærksom paa, at vi jo ikke kunne finde to Blomster blandt en Million aldeles ens; og Du vil have et godt Begreb om, hvad der menes med Individualitet, og hvad der i denne lille Artikel tages Sigte paa. Maaske man vil bebrejde mig, at jeg begynder min Analyse med Plante- og Dyrelivet; men, kjære Læser, dette er „videnskabeligt“, og Ingen burde forarges derover. Hvis vi studere Skrifterne paa en upartisk Maade, kunne vi ikke benægte, at der paa forskellig Vis paa mange Steder i de hellige Skrifter gjøres lignende Sammenligninger. Sandhed er Sandhed, hvor den end giver sig Udtryk, og under hvilke forskellige ydre Former det end sker. Et Princip er et Princip og bør ikke have forskellige Navne, hvad enten Principet iagttaages i de celestiale Verden, hvor Gud og Frelseren og de hellige Engle dvæle, eller Principet iagttaages paa vor terrestriale Jord. Men lader os synde os lidt i vor Vandring omkring i Blomsterhaven; thi vigtige Opdagelser forestaa; interessante og herlige Individualitets-Blomster ville lade sig tilsynne, naar vi komme til at beskue Personlighedens Verden, det guddommelige og det højeste menneskelige; thi jeg agter ikke, Sidste-Dages Hellige og Venner, at føre Eder til de lavere Menneskelasser, til de farvede og mindre smukke Nationer; og, da jeg ikke er i Stand til at føre Eder til Guds

Throne, hvor de hellige og evig smukke Engle omgive Faderen med en Anstandshynde, som er et Udtryk for Fuldkommenheden hos dem, da Eders ringe Broder ikke har Mågt dertil, saa ville vi standse ved Personlighedens Tærskel, lige her paa denne Jord, hvor Herren har givet os en Verden at leve i, som vi kunne være uendelig glade for, trods alle Livets Bekymringer. Adam og Eva, vores første Forældre, der førtes sammen af Herren og blev velsignede af ham som Mand og Hustru, glædede sig over, at Herren havde plantet en Have for dem øst i Eden, som Kristen beretter; og sjøndt vi ere uddrevne af Edens Have, saa lader os dog frydes overmaade ved at beskue de spredte Blomster, som ere opvogede i god Jord efter de Blomstersø fra Paradisets Have, som Herren i sin Naade tildelte Adam og Eva at føre med sig ud af Paradiset, for at de kunde komme til god Anvendelse i den udyrkede Jord, som vores første Forældre efter Uddrivningen af Haven maatte betræde. Maaske de i bogstavelig Betydning føgte Blomstersø med sig fra Edens Have; de fühlte kun saa lidt, vilde ikke være en uoverkommelig tung Byrde at bære; men jeg tager i nærværende Artikel Sigte paa de smukkeste af alle Blomster, deres Børn, deres kjødelige Aflom, og vil indskräne mig til at beskue de smukkeste af dem, den sjønne hvide Menneskerace; og da vor Tid er lidt fort, ville vi blandt Millionerne i denne Race udvælge enkelte Personligheder for vor Tankeovervejelse, for saa vidt det tillades os at beskue deres intelligente og smukke Aashn.

Fotografierings-Kunsten er som bekjendt en Kunst, der har udviklet sig efter Nytidssopdagelser paa Lysets og Kemiens Omraade, og af denne Grund indskräner vor Betragtning af Individualitets-Gjendommeligheder sig nærmest til Nutidsmennesker; men herfra funne vi paa Fantasiens Vinger, om vi ville gaa tilbage i den sjerne Oldtid, dog fra de smukke Nutidslægters Udseende nogenlunde tænke os, hvorledes disse smukke Individualitets-Blomsters „Stammeplanter“ have set ud; hvorledes disse smukke, intelligent og ødeligt udseende Menneskers Stammefædre og Mødre med andre Ord have set ud.

Den oldgræske Filosofi udviklede sig til at gruppere de forskjellige Livsidealier under tre forskjellige virkende Grundprinciper, det sandes, det godes og det sjønnues Ideal. Det sidste af disse Livsprinciper er der desværre af den store Majoritet af de kristne Nationer, siden selveden sande Kirkeorganisation blev opløst i forrige Dage, kun taget lidt Hensyn til. Ja mange af de protestantiske Sekter, som opspang efter Luthers Tid, erklarede ligesrem, at det var hændigt at tillægge menneskelig Skjønhed nogen Betydning. Ja saa henseende stode mange blandt de saakaldte kristne Nationer meget tilbage for Oldtidens Grækere og Romere, som, hvorvel de vare Hedninger, havde en meget ideel Opfatelse af det hele Skabelsesværk og betragtede sjønne former og alt det sjøgne som et Udtryk for den højeste og ukjendte Guds Fuldkommenhed.

Billedhuggerkunsten stod som bekjendt paa et meget højt Stade baade hos Grækerne og Rømerne længe før Kristi Fødsel. Kunsten udbredte sig gradvis til Romerriget fra Grækenland. I Danst Konversations-Lexicon læse vi med Hensyn til græs Billedhuggerkunst: „Højt op over alle øvrige Frembringelser i Europa steg Billedhuggerkunsten hos Grækerne. Retningen i den græske Folkeaand, der tog det jordiske som umiddelbart Udtryk af det guddommelige og ved Uttring eller Idealisering af det første søgte at fremstille det sidste, fandt i denne Kunst en fortrinlig passende Mark til at udvikle sin Virksomhed.“ Grækernes Anskuelse var idealistisk og deraf i det hele og store rigtig, og deres udviklede Skønhedshands bidrog utvivlsomt i meget høj Grad til, at saa mange Grækere sluttede sig til Kristi Kirke i Apostlenes Dage.

Malerkunsten var ogsaa til en vis Grad udviklet før Kristi Fødsel.

„Iesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ tillægger „Skønhedsprincipet“ stor Betydning som et guddommeligt Princip, der stedje giver sig Udtryk, hvor det sande og gode udøves. Det græske Skønhedsideal er et af Evangeliets Idealer; men vi fordomme som asguderist Tilbedelsen eller Dyrkelsen af Billeder, som hedenske Folkesær og Milioner blandt de fra Kristi sande Evangeliums Principer afvegne katholiske Kirkesamfund have gjort sig styrkede i, hvorvel den græs-katholske Kirke til sine Tider i Oldtiden strengt forbød Billeddyrkelsen, samtidig med at Paverne i Rom tillod samme, vel nærmest for at behage Folkesæsserne, der fra gammel Tid af havde været vanemæssige Asguds-dyrkere.

Vi kjenner Profilerne og Ansigtstrykkene af mange udmarkede Mænd og Kvinder for flere Hundrede Aar tilbage i Tiden, idet vi have saavel Billedhugger-Statuer som Tegninger og Malerier af dem. Men først i Øbet af de sidste 75 Aar har den herlige Fotograferingekunst udviklet sig, hvori gennem paa vidunderlig fuldkommen Maade vi kunne tilvejebringe naturtro Lysbilleder af hvad som helst, med den Undtagelse, at Farveforskellighederne ikke angives. Et fotografisk Billede har altid det Fortrin for selv det bedste Maleri, at det i enhver Henseende er naturtro, hvad Form og Punktsstande angaa.

Vi glædes alle meget ved at se gode Billeder (eller Statuer) af ædle Mænd og Kvinder, som have levet paa Jorden. Vi have ypperlige Malerier eller fotografiske Gjengivelser af mangfoldige store Mænd og Kvinder, som have levet i de sidste Aarhundreder; men den største af alle Mennesker, som har levet paa Jorden, Jesus Kristus, Verdens Fræsler, paa ham tænkte de mægtige Romere, de oplyste Grækere og de traditionstolte Jøder ikke nok til at male hans Billede paa Værred eller udhugge hans Profil i det snehvide Marmor; thi de traditionelle Billeder af Kristus, som ere ikke lidet forskellige fra hinanden, skrive sig fra flere Aarhundreder efter Kristi Fødsel, og hvorvidt noget af disse Old-

tidsbilleder har videre Vighed med ham, kunne vi ikke sige. Hvorvel Målerkunsten ikke var praktiseret paa moderne Bis i hine Dage, saa fandtes der dog Portrætmalere, og som allerede omtalt, den ødle Billedhuggerkunst var højt udviklet i hine Dage. Men Jesus var den fattige Nazaræer, som havde gjort sig fattig med Flid, for at vi kunde blive evig rige, og hvorvel han var højlig elsket af mange blandt de fattige Klasser og ogsaa af enkelte rige Personer, saa værdigede de joøiske og hedeniske Skribenter fra hine Dage, uagtet de skrevet tykke Bøger om hine Tiders verdenshistoriske Forhold, ham næppe en Omtnale, og de enkelte, som gjorde det, affærdigede ham som historisk Personsighed ved at betegne ham som Mirakelmager og Fanatiker. Selv Josephus, den berømte joøiske Historiestriver, som var Djenvidne til Jerusalems Ødelæggelse, omtnaler Kristus ganske kortfattet. Hvis nogen af Datidens Historiestrivere skrevet udførligt om Kristus, saa ere i hvert Fald deres historiske Optegnelser ikke komme til os.

Pad os Sidste-Dages Hellige se den Dag i Møde med Fryd og Glæde, da vi, naar Kristus kommer ned fra det Høje med sine hellige Engle for at regjere paa Jordens i tusinde Aar, ikke alene skulle kunne modtage et Fotografi af Trelseren, af „Kongernes Konge og Herrernes Herre“, men da det skal forundes os at skue Guds enbaarne Sons herlige Alashn Ansigt til Ansigt, at beskue vor Forløser, som brød Gravens Baand og sejrende over Djævelens Magt muliggjorde den hele Menneskeslægts Opstandelse fra de døde, og tilvejebragte evigt Liv for sine sande Eftersøgere; og priset være vor Guds og hans Sons og den Helligaands Navn evindelig! Amen.

Addrag af Brev fra Missionsspræsident Hans J. Christiansen.

Aalborg, den 6. Maj 1915.

Eldste Niels J. Green.

Kjære Broder!

Som De ser, er jeg nu i Aalborg, hvor jeg finder Alt i bedste Orden. Jeg har haft en udmarket Tid, siden jeg forlod Hovedstaden, og har afholdt mange udmarkede Møder, hvor Guds Aand er blevet følt af mig selv og de Tilstedeværende. Vi have indlemmet 8 Sjæle ved Daab, siden Præsident Lundgreen og jeg forlod København. Vi have salvet flere syge Søstende, blandt hvilke nogle ere blevne helbredede saa godt som med det samme. Vi have ordineret flere Brødre til Præstedømmet; have prædiket hver Aften, og sommetider flere Gange om Dagen. Vi have boet en god Del af Tiden paa Toget og have lagt Mærke til den unge Naturs Frembrud og lyttet til de uskyldige fugles muntre Sang, som minder om den skønne Baar, der nu er her. I al min Færdens

ere mine tanker ikke filte fra mine kjære Søskende i Kjøbenhavn og Norge samt i hele den skandinaviske Mission, som nu lægger Beslag paa min Opmærksomhed; samtidig liste mine tanker sig ogsaa ofte over det mægtige Dyb, til fjerne Vest, hvor de bo, som altid ligge mit hjerte saa nær. Med inderlig hilsen til alle i Nr. 11 og Søskende samt Venner, Deres Broder i Evangeliet

Hans J. Christiansen.

Faraarskonferencen i Kristiania.

Baarkonferencen i Kristiania tog sin Begyndelse Lørdag den 17. April 1915, kl. 8^{1/2}, med et ret godt besøgt Møde. Tilstede var Missionspræsident H. J. Christiansen, Konferencepræsident Nephi L. Williams, Konferencens Sekretær Chas. L. Olsen, samt de lokale Forstandere for Drammens, Larviks og Frederiksstadts Grene. Salmen: „For Dig, o Fader, nu vi bøje“ blev affunget, og Aabningsbønnen blev holdt af Henrik Petersen. Salmen: „Stor Herren er, og til hans Pris“ blev sunget. Præsident Williams bød de Tilstedeværende Velkommen samt nedbad Guds Vand over Konferencens Møder. Lokal Eldste Frants Olsen gav Rapport fra Larviks Gren. Regelmæssige Møder havde været afholdt der, og Stillingen i Grenen var rigtig god. Bar til Slut sit Vidnesbyrd angaaende Mormonismens Guddommelighed. Eldste Martin Halvorsen rapporterede fra Frederiksstad Gren; sagde, at Søskenderne var ivrige i at oplyste deres Bligter; var tafnemmelig over, at han var anset værdig til at virke som Forstander for Grenen. Eldste Carl Andresen afgav Rapport fra Drammen; bar dernæst sit Vidnesbyrd om Salvelses-Ordinancens Kraft. Til Afslutning blev Salmen: „Fader vor paa Himlens Throne“ affunget. Eldste Chas. L. Olsen gav en Rapport over sit Arbejde i Kristiania samt over Stillingen i hele Konferencen, hvoraaf fremgik, at der i Kristiania Konference er 1011 Medlemmer. Siden sidste Konference var 15 døbte.

Missionspræsident H. J. Christiansen mindedes sin Mission her for 20 Aar siden; glædede sig over Konferencens almengode Forfatning. Opmuntrede Forstanderne til at forsøtte at vakte Hjorden og arbejde i Herrens Tingaard. Formanedde Søskende til at samle genealogiske Slægtoptegnelser, saa at de kunde saa Ordinanceer udførte for afdøde Slægtninge. Opmuntrede de Hellige til flittigt at komme til Møderne. Bad Alle at erindre Missionens Valgsprog: „Frisk Mød, Søskende, fremad til Sejr!“ Nedbad Guds Besignelse over Forsamlingen. Mødet sluttede med Afsynghelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten“ og Tak sigelse af Missionspræsidenten.

Søndag Morgen kl. 10 samledes de Hellige atten til Møde.

Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“, blev assungen. Bon af Eldste Henrik Petersen. Salmen: „Lad hvert et Hjerte frydes“, blev sungen. Bestyrer Jak. Larsen gav Rapport over Søndagskolen i Kristiania, hvorefter et udmærket Program blev udført af Skolens Elever, hvilket viste, med hvilken Fver og Interesse Alle havde virket. Salmen: „Baagn min Sanger“, blev assungen. Missionspræsidenten udtalte sin Tilsfærdshed med det udførte Arbejde i Søndagskolen. Hans største Glæde var altid i Børnenes Selskab. Han opmunstrede Lærerne og Lærerinderne til at forlæsse den gode Gjerning og bad Børnene om at være flittige til at komme til Skolen og blive belært om det, som vil gjøre dem til gode Mænd og Kvinder; han nedbad Herrens rige Belsignelser over alle dem, der osre Tid i Søndagskolens Tjeneste. Salmen: „Jorden med sit Blomsterslor“ blev assungen, og Søndagskolens Konferencemøde sluttede med Takføjelse af Eldste Chas. L. Olsen.

Mødet Kl. 2 aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Baagn op, hør Røsten lyder“. Bon af Eldste Carl Andersen. Salmen: „Salems Konges Præstedømme“ blev assungen. De lokale Ungdomsforeninger afgave dernæst deres Rapporter, U. M. F. ved Præs. Henrik Petersen, U. K. F. ved Præsidentinde Magnhild Matzen. Eldste Chas. Olsen berettede om sine Rejsen i Grenen samt bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gaver, som blive givne de Hellige i vore Dage saavel som i fordums Tid. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Josephine Jensen, afgav Beretning om denne Forenings Virksomhed. Kirkens Autoriteter blev derefter af Missionspræsident Christansen foreslaede til Opholdelse. Præs. Williams foreslog de lokale Forstandere til Antagelse af de Hellige, nemlig Eldsterne Jens Johansen i Frederikshald, Martin Halvorsen i Frederiksstad, Carl Andresen i Drammen og Frants Olsen i Larvik. Alle Forslagene blev godkjendte af de Hellige. Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frugter ej“. Eldste Frants Olsen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden, han havde annammet.

Missionspræsident Christansen omtalte i indtryksfulde Ord den kvindelige Hjælpeforenings velsignelsesrige Virksomhed; bad Søstrene arbejde i Enighed og Kjærlighed og aldrig glemme, at „i Enighed er Styrke“. Han formanede Alle til at holde Guds Bud og Løve, thi uden at vi gjorde dette, funde vi aldrig gøre os Haab om at komme i Guds Rige. Han nedbad Herrens Belsignelse over de Hellige. Salmen: „Nør mere, Gud til Dig“, blev assungen. Takføjelse af Eldste Martin Halvorsen.

Mødet Kl. 7. Det store Lokale var fyldt med en interesseret Forsamling af Søskende og Fremmede. Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“ blev assungen. Bon af Broder Vilhelm Jensen fra Larvig. Derefter Salmen: „Hør i Din Enbaarnes Navn“. Præs. Williams udtalte sin Glæde over at se saa mange tilstede; bar sit Vidnesbyrd an-

gaaende den Tro, som de Sidste-Dages Hellige have; forklarede Evangeliets første Principer, Tro, Omvendelse og Daab. Sad, at Guds Aand vilde hjælpe Enhver til at være tro indtil Enden, da vi ellers ikke kunde opnå en fuld Frælse. Eldste Martin Halvorsen var saa sit ydmhyge Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyst“ blev assungen.

Missionspræsident Christiansen fremholdt Sandheden af Ordene, at i Dag er Omvendelsens Dag; omtalte Kristi Død og Opstandelse, og at Kristi Forsoning bringer evigt Liv til den, der holder hans Bud. Sad, at Alle vilde holde fast ved Haabet om det evige Liv og Gjenforeningen med vore hedengangne Kjære. Han nedbad sluttelig Herrens Belsignelse over Førsamlingen. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“. Taksgelse af Eldste Anders O. Ingjerd. Sangkoret sang: „O Zion, Du mit kjære Hjem“.

Onsdag Aften afholdtes en hyggelig Afskedsfest under Ledelse af den kvindelige Hjælpeforening.

Henrik Petersen,
Sekretær ved Møderne.

Chas. L. Olsen,
Konferencesejretær.

Hvad vil gjenoprette og sikre Verdensfreden?

„Hvor blev vor Jord et dejligt Sted
At bygge paa, naar Brodershed
Var overalt at finde,
Naar Tvedragt maatte mødig gaa
Fra Hus til Hus og banke paa
Og sandt ej Ly derinde!“

Dette Vers udtrykker en dyb Sandhed, nemlig den, at Fredens Bevarelse i Menneskesamfundet er af uendelig stor Bethydning for Menneskenes Velvære i social, politisk og religiøs Henseende, og at der kan herske Fred mellem Menneskene, naar de adlyde Guds Besalinger. Gud selv er kaldt „Fredens Gud“. Apostelen Paulus benytter ofte dette Udtryk, hvilket beviser, hvor stor Vægt han lagde paa, at de Hellige stedje søgte at være i Besiddelse af Fredens Aand, den Helligaand, hvilket de kun funde være ved at holde sig nær til Herren og hjælpe at bære hinandens Byrder. Lader os betragte nogle af de Skriftsteder, hvori Fredsprincipet er berørt; de indeholder nemlig en dyb Filosofi. Den kristne Filosofi, som Paulus fremstætter i sine Breve med Hensyn til Evangeliets forskellige Principer, er den dybeste af alle Livsfilosofier og omfatter i Virkeligheden alle Livsspørgsmaal. Vi ville først citere Skriftstederne, som berøre Fredsprincipets Vigtighed, og dernæst overveje Tankedybden af dem.

„Men Fredens Gud skal snart knuse Satan under Eders Fodder“. (Rom. 16 : 20.) „Thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. (1. Kor. 14 : 33.) „Haver eet Sind; værer fredsommelige, og Kjærlighedens og Fredens Gud skal være med Eder“. (2. Kor. 13 : 11.) „Men Fredens Herre selv give Eder Fred altid, i enhver Maade“. (2. Thess. 2 : 16.) „Men han selv, den Fredens Gud, hellige Eder ganske og aldeles, og giv Eders ganske Land og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffelig“. (1. Thess. 5 : 23.) „Men Fredens Gud, som ved en evig Vagts Blod udførte fra de Døde den store Faarenes Hvrde, vor Herre Jesus, han besørste Eder i al god Gjerning til at gjøre hans Billie, og han virke i Eder det, som er velbehageligt for ham selv“. (Heb. 13 : 20, 21.)

Alle disse Udtalelser af Paulus indeholde i Virkeligheden en Fredsprædiken af stor Styrke, som ikke alene de Sidste-Dages Hellige burde lægge sig paa Hjerte, men som nøje burde overvejes af Enhver, der bliver bekjendt med disse inderlige Ord, som appellere baade til vor Forstand og til vor Følelse. Det vil let forstaas, at Fredstilstande umulig kunne være tilstede i Samfundet, undtagen de enkelte Individer gjøre alt muligt for at bevare og fremmølle Freden.

At saakaldte kristne Lande, Tyskland og Østerrig, ere i Krig med andre saakaldte kristne Lande, nemlig Belgien, Frankrig, England og Rusland, beviser, at saavel den katholske som den protestantiske Kristen-dom i det Hele og Store har spillet Fallit; thi den uendelig dybe Fred, som Helligaanden skjænker, og som bevarer de Helliges „Hjarter og Tanker“ i Kristus, har intet Hverserum i disse Lande. Det er ikke muligt for den at gjøre sig gjældende. Menneskene have overtraadt Loven og gjort en evig Vagt til Intet, som Profeten siger, og dette er Grunden til Usreden og Krigen, som raser. Ja, mange have, som Apostelen siger, ligefrem sat „en Ære i deres Skjændsel“ og med Vold og Magt modstaet Guds Anordninger. Han siger: „Mange vandre saaledes, som jeg ofte har sagt Eder, og endnu siger med Taarer, at de ere Kristi Korses Fjender, hvis Ende er Fordærvelse; Bugen er deres Gud; de sætte en Ære i deres Skjændsel og tragte efter de jordiske Ting.“ Menneskene have ikke alene synDET ved at bryde Herrens strenge Besalinger med Hensyn til at beherske deres Sind og Handlinger, men tillige ved at hengive sig til forskjellige modbydelige Vaner og Laster, saasom at nyde alkoholiske Drikke og ryge Opium og Tobak. Brugen af disse Ting forgister det menneskelige Legeme og forhindrer Menneskene fra at modtage Guds Lands Inspiration, da den Helligaand, som Kristen siger, ikke kan bo i urene Templer, hvad vi let kunne forstaa er en Selvfølge, men hvad mange ikke overveje. Herren vil holde Enhver, som han har givet et sundt og smukt Legeme, ansvarlig for, hvorledes han eller hun tager Vare paa dette Legeme, og han vil haardt straffe Enhver, som ved at overtræde hans Bud for-

Dærver sit Legeme, men velsigne Enhver, som ved Guds Ords og Bideuskabens Hjælp hygger om sit Legeme ved at indaande frist Lust, nyde rene Spiser og Drikke og paa anden Maade tager Bare paa Legemet og gjør det stærkt og modtageligt for Herrens Nands livgivende Indflydelse. Det er af højeste Vigtighed, at de Hellige ikke have Samkvem med Vanhellige paa Familielivets intime Omraader, og at de vorne Hellige, ligesom Israeliterne fordum, kun giste sig med dem, som høre Menigheden til og have Sands for Evangeliet hellige Principer og de højeste Livsidealer.

Hvad foraarsager Usreden? Svaret er: Menneskernes Ugudelighed. „De Ugudelige have ingen Fred“, siger Kristen. Jorden kunde være som et lille Paradis, hvis Menneskene vilde adlyde Fredsbyrstens Besalinger. I Stedet for adlyde Mange Djævelens Besalinger, og Krig herfter i al sin Frygtelighed blandt saakaldte kristne, oplyste Nationer.

Herren vil belønne Dyden ligesaas vist, som han vil straffe Lasten. Vi burde alle lægge os Jesu Ord dybt paa Sinde, naar han i sin Bjergrædiken siger:

„Salige ere de Sagtmødige, thi de skulle se Gud“. „Salige ere de Barmhertige, thi dem skal vederfares Barmhertighed“, og med Hensyn til Vigtigheden af Fredens Bevarelse mellem Menneskene indbyrdes: „Salige ere de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn“. (Math. 5. Kap.)

Niels F. Green.

Missionærernes Rapport for April 1915.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Udtritt omfattet	Bøger omfattet	Gremmels hjem besøgte	Evangeliske Samtales	Udber afholdte	Døde	Ødberede	Born velfigende
Peter M. Lundgreen	Aalborg	3	578	6	246	41	22	1		
"	Aarhus	2		1	71	45	23	5	5	
Hans F. Christiansen	København	2	200			6	57	1		
James F. Petersen	Bergen	2	696	45	27	48	99			
Nephi L. Williams	Kristiania	2	60			9	80	7		
Alma M. Andreasen	Trondhjem	2	22	7	12	9	21		1	
Totalsum for Missionen		13	1556	59	356	158	302	14	6	

Indhold:

Generalkonferencen i Salt Lake City	145	Uddrag af Brev fra Missionspræsident Hans F. Christiansen	155
Uddrag af en Tale af Eldste F. F. Samuelson ved Konferencemødet i København Søndag Aften Kl. 7 den 25. April.....	149	Forsaarskonferencen i Kristiania	156
Redaktionelt:		Hvad vil gjenoprette og sikre Verdensfreden?	158
Individualitet.....	152	Missionærernes Rapport	160

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen.)